

Gdańsk, dnia 10 stycznia 2020 roku

Sygn. akt D-73/19

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie

Przewodniczący : Joanna Andryskowska

Członkowie : Anna Żółtańska - Figiel

Marcin Łopaciński

z udziałem protokolanta: Dominika Wesołowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 10 stycznia 2020 r. w Gdańsku, sprawy ze skargi [REDAKTURA] na działania radcy prawnego [REDAKTURA], na skutek odwołania wniesionego w dniu 19 września 2019 roku od postanowienia zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 26 sierpnia 2019 roku, sygn. akt R [REDAKTURA] na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. nr 2225 z późn. zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o odmowie wszczęcia dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący:

/-/ Joanna Andryskowska

Członkowie:

/-/ Anna Żółtańska - Figiel

/-/ Marcin Łopaciński

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Uzasadnienie

W dniu 14.09.2018 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku wpłynął wniosek p. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w związku z działaniami radcy prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE]. W swoim piśmie skarżący zarzuca radcy prawnemu [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE], iż podjęła się prowadzenia sprawy przeciwko skarżącemu w sytuacji istnienia konfliktu interesów, a przy prowadzeniu sprawy wykorzystwała informacje, które nabyła prowadząc wcześniej sprawę skarżącego. Ponadto skarżący zarzuca również radcy prawnemu, że ta porozumiewała się z przeciwnikiem swojego klienta z pominięciem jego pełnomocnika. W dniu 26 sierpnia 2019 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie o przewinienie dyscyplinarne. W dniu 19 września 2019 roku, z zachowaniem ustawowego terminu, [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] postanowienie o umorzeniu dochodzenia. W uzasadnieniu odwołania skarżący zarzucił naruszenie art. 9 kpk i art. 297 kpk, poprzez brak przesłuchania wnioskodawcy oraz nie przeprowadzenie dowodu z akt postępowań, w których pełnomocnikiem skarżącego była radca prawny [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku (zwany dalej Sądem) zważył co następuje;

Podstawowym celem postępowania toczącego się przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym jest ustalenie, czy czyn, którego cechy mają stanowić przedmiot badania, w ogóle zaistniał. Ponieważ inicjująca czynności informacja o wystąpieniu określonego zdarzenia może nie znaleźć potwierdzenia w przeprowadzonych w toku postępowania dowodach, w pierwszej kolejności należy skoncentrować się na potwierdzeniu albo wykluczeniu zaistnienia zdarzenia jako takiego. Następnie należy się zastanowić, czy zdarzenie to istotnie ma cechy czynu. Potwierdzenie zaistnienia czynu stanowi punkt wyjścia do ustalenia, czy czyn ten ma cechy czynu zabronionego (wypełnia znamiona przestępstwa określone w ustawie obowiązującej w czasie jego popełnienia i nie zachodzą okoliczności wyłączające jego bezprawność) oraz czy stanowi przewinienie dyscyplinarne (tj. posiada cechy opisane w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6, art. 9, art. 10 art. 26 i art. 51 uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku Kodeksu Etyki Radcy Prawnego). W tym miejscu należy podkreślić, że aktualne pozostaje stwierdzenie, że określone w art. 297 kpk cele wskazywane są jako cele szczególne, gdyż jako cel główny postępowania przygotowawczego przyjmowane jest działanie zmierzające do wyjaśnienia, czy istnieje podstawa do wniesienia aktu oskarżenia w rozumieniu przepisu art. 322 kpk (Stefański, Zabłocki, *Kodeks*, t. 2, 2004, s. 294). Cele szczególne zostały określone, jak wskazano w dyspozycji art.

297 kpk, jednakże ich realizacja jest możliwa jedynie wówczas, gdy wiedza organu procesowego na to pozwala. W przedmiotowym postępowaniu Zastępca Rzecznika dyscyplinarnego w ramach postępowania dowodowego przesłuchał świadka - radcę prawnego [REDACTED]. Opis stanu faktycznego przedstawiony przez świadka i wnioskodawcę pozostawał co do zasady bezsporny.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego poprawnie ustalił, że brak jest podstaw do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego [REDACTED] przewinień dyscyplinarnych wskazanych w skardze z uwagi na brak znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Zarzuty skarżącego dotyczyły zachowania radcy prawnego [REDACTED] w toku sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w [REDACTED] w sprawie o sygn. akt [REDACTED]. W pierwszej kolejności skarżący zarzucił radcy prawnemu [REDACTED] podjęcie się prowadzenia sprawy w sytuacji konfliktu interesów. Radca prawny [REDACTED] reprezentowała oskarżonego w jego sprawach rodzinnych dotyczących władzy rodzicielskiej czy alimentów na rzecz córki z poprzedniego małżeństwa skarżącego. Sprawy te nie miały bezpośredniego związku z toczącą się przed Sądem Okręgowym w [REDACTED] sprawą o sygn. akt [REDACTED] sprawą karną, w której Skarżący oskarżony jest o popełnienie czynu z art. 148 kk. Informacje pozyskane przez radcę prawnego w toku spraw o charakterze cywilnym, nie dają temu radcy przewagi w sprawie karnej dotyczącej przestępstwa zabójstwa drugiej żony wnioskodawcy (o czym mowa w art. 26 kodeksu Etyki Radcy Prawnego). Sprawy te bowiem nie mają bezpośredniego związku z przedmiotową sprawą.

Skarżący zarzuca również radcy prawnemu wykorzystanie informacji objętych tajemnicą radowską, które radca prawny pozyskała prowadząc sprawy skarżącego. Nie sposób się zgodzić z tym zarzutem. Sprawy, w których radca prawny jako pełnomocnik skarżącego brała udział, dotyczyły zupełnie innej materii – władzy rodzicielskiej czy alimentów na dziecko z pierwszego małżeństwa skarżącego. Informacje, które w toku tych spraw uzyskiwała radca prawny [REDACTED] nie mają żadnego związku ze sprawą karną. Jedyne informacje, które jakkolwiek mogą mieć znaczenie dla sprawy karnej dotyczą sprawy rozwodowej z pierwszą żoną skarżącego prowadzonej przed Sądem Okręgowym, w [REDACTED]. Akta tej sprawy były powoływane jako dowód w jednej z wcześniejszych spraw prowadzonych przez radcę prawnego jako pełnomocnika skarżącego. Nie oznacza to jednak automatycznie, iż radca prawny faktycznie z dowodem tym się zapoznała. Sprawa, w której radca prawny [REDACTED] była pełnomocnikiem skarżącego, a w której jako dowód zostały powołane akta sprawy rozwodowej skarżącego, toczyła się w 2008 r. czyli ponad 10 lat temu. Radca prawny wskazała, iż nie przypomina sobie, by widziała kiedykolwiek na oczy akta tej sprawy, poza wyrokiem rozwodowym, z którego wynikało, iż to pierwsza małżonka skarżącego była wyłącznie winna rozpadowi pożycia. Radca prawny nie reprezentowała skarżącego w sprawie rozwodowej, nie pamięta również by kiedykolwiek

widziała jakiegokolwiek dokumenty ze sprawy rozwodowej poza sentencją wyroku, zaś wszelkie informacje o sprawie rozwodowej skarżącego czerpie ona z akt załączonych do postępowania karnego. Brak jest zatem podstaw, by twierdzić, iż radca prawny [REDAKCYJA] [REDAKCYJA] wykorzystwała w toku sprawy jakiegokolwiek informacje, które uzyskała prowadząc sprawę skarżącego.

Niezasadne jest również trzeci wysnuwany przez skarżącego wobec radcy prawnego zarzut, tj. porozumiewanie się ze skarżącym z pominięciem jego pełnomocnika. Trzeba mieć na uwadze, iż – jak wskazała radcy prawny – dwukrotnie pojawiła się ona w areszcie u skarżącego. Za każdym razem musiała uzyskać zgodę Sądu na widzenie. Za każdym razem również pojawiała się tam w obecności notariusza, a sprawy, których dotyczyły jej wizyty nie miały żadnego związku ze sprawą karną, w której skarżący ma ustanowionego obrońcę, a dotyczyły dzieci skarżącego z drugiego małżeństwa – pierwsza wizyta dotyczyła odrzucenia spadku po zmarłej żonie [REDAKCYJA] [REDAKCYJA], natomiast podczas drugiej wizyty radca prawny chciała by skarżący udzielił pełnomocnictwa notarialnego dla jej klientki do sprzedaży jego mieszkania. W toku tych wizyt nie były poruszane wątki związane ze sprawą karną, natomiast do ww. spraw skarżący nie miał ustanowionego pełnomocnika. W związku z powyższym radca prawny nie naruszyła obowiązku o którym mowa w art. 51 Kodeksu Etyki Radcy prawnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdza brak podstaw do uznania, iż doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2014, Poz. 637 z późn. zm.) oraz art. 6, art. 9, art. 10, 26 art. 51 uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W tym stanie rzeczy uzasadnione jest utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku z dnia 26 sierpnia 2019 roku

Przewodniczący:

/-/ Joanna Andryskowska

Członkowie:

/-/ Anna Żółtańska - Figiel

/-/ Marcin Łopaciński

/-/ właściwe podpisy na oryginale